

1. BÖLÜM *PERİLİ KÖŞK*

Aradan çok uzun yıllar geçti... Ama o köşkü hiç unutmadım.

Bizim sokağın denize bakan köşesinde bildim bileli duran terk edilmiş bir köşktü; semttekiler “Perili Köşk” derlerdi. Tekinsiz bir yer olduğu, bazı geceler içeriden garip sesler geldiği söylenirdi. Köşkün sahibini tanıyan, bir zamanlar orada kimlerin yaşadığını bilen yoktu. Söylediklerine göre yıllardan beri hep öyle bomboş duruyordu Moda Burnu’nda.

Mahallemizdeki bu gizemli köşk, alçak duvarlarla çevrili büyük bir bahçenin ortasına kondurulmuş taş bir yapıydı. Yüzünü Marmara Denizi’ne vermişti. Pencerelerin kırık dökük kepenkleri lodoslu havalarda birbirine çarpıp takırdardı. Rüzgârın uğultusuna karışan o takırtıları duyunca ürperirdi insan. Köşkün bahçesi vahşi bir ormana benzerdi, yabanî otlar neredeyse insan boyuna ulaşmıştı. Ama bahar gelince iş değişirdi. Canlanan morsalkımlar

bir anda evi sarmakla kalmaz, bahçe duvarının üstünden dışarı sarkıp sokağı da neşeye boğardı. Bu çiçekleri çok severdim. Onların coşkusu korkumu giderir, ıssız köşk gözüme şirin görünürdü. Okuldan dönerken karşı kaldırımdan yürümek yerine, bahçe duvarının yanından geçmeye başladım artık. Arada durup içeriyi gözlerdim. Köşkün yıpranmış duvarlarına, pencerelerin üst kısımlarındaki aslan kafalarına, büyük giriş kapısının iki yanındaki mermer sütunlara uzun uzun bakardım. Bu sütunlar kadın biçimindeydi. Bir tanesinin burnu kopmuş, öbürünün de kolu kırılmıştı. Koskoca yapıyı başlarının üstünde taşımaktan yorulmuş gibi görünürlerdi.

Dokuz yaşıma bastığım yıld. İstanbul'a yine morsalkım mevsimi gelmişti. O gün okuldan dönerken öğretmenimizin verdiği ödevi düşünüyordum. Bu ödev benim için çok önemliydi, çünkü öğretmenimiz en güzel ödevi okulun girişindeki panoya asacağını söylemişti. Tam bir hafta orada sergilenecekti ödev, okula girip çıkan herkes görecekti. O panoya benim ödevim asılmalıydı. Bunu o kadar çok istiyordum ki...

Perili Köşk'ün önüne gelince durdum. Burnumu bahçe kapısının serin parmaklıklarına dayayıp içeri baktım. Her zamanki ıssızlığındaydı köşk. Taş kesilmiş kırık kadınlar yine dalgın dalgın denize bakıyorlardı. Canlı olan tek şey morsalkımlardı. O yıl iyice coşmuş, üst kat pencerelerindeki aslan kafalarına kadar tırmanmışlardı. Aslanların kulaklarını gıdıklayarak kendi aralarında eğleniyorlardı.

Orada öylece dururken bir müzik çalındı kulağıma. Dikkatle dinledim. Evet, köşkten geliyordu. Hiç bilmediğim

değişik bir melodiydi. Çok meraklanmıştım. Birden tüm cesaretimi toplayıp bahçe kapısını ittim. Paslanmış demirler gıcırdayarak açıldı.

Otların arasından geçerek köşke doğru ilerledim. Müzik beni çekiyordu, köşke yaklaştıkça cesaretimin arttığını hissediyordum. Büyük kapıya çıkan mermer basamakları yavaş yavaş tırmanmaya başladım. Sütun kadınlar aralarından geçişimi hiç umursamadılar, uzaklara bakmayı sürdürdüler. Kapıya vardığımda müzik birden sustu. Durup çevreyi dinledim, mor salkımların fısıltısından başka bir ses duyulmuyordu şimdi.

O anda içimi yine bir korku sardı. Ama merakım korkumdan büyüktü. Bu köşkün içini hep görmek istemiştim. Şimdi bu kadar yaklaşmışken bir kere bile bakmadan geri dönemezdim. Kapıyı hafifçe ittim, hemen aralanıverdi. Yavaşça içeri süzüldüm.

Girdiğim yer büyük bir salondu. Zemini satranç tahtası gibi siyah-beyaz mermerlerle döşeliydi. Sağ ve sol duvarlarda karşılıklı iki boy aynası duruyordu. Neredeyse tavana kadar yükselen bu dev aynalar birbirinin tıpatıp eşiydi, çerçeveleri yaldızlı oymalarla süslüydü. Tam karşıda yılan gibi kıvrılarak üst kata çıkan sağlamı merdivenler vardı. Merdivenlerin korkulukları pembe camdan yapılmıştı. Salonun tavanı ise kocaman bir tabloya benziyordu, baştan sona resimlerle bezeliydi. Rengârenk çiçekler, ağaçlar, bir çimenlikte el ele dans eden orman perileri, berrak bir gölden su içen ceylanlar, ağaçların arasından akan bir ırmak... Harika bir kır tablosuydu bu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Ben örümcek ağlarıyla kaplı kırık dökük bir yer beklerken karşıma şahane

bir ev çıkmıştı. Üstelik her yer pırıl pırıldı. O koskoca aynaların üstünde bile toz yoktu. Çok garipti, hani kimse yaşamıyordu burada? Yıllardır boş duran bakımsız bir köşkün içi nasıl böyle tertemiz kalabilirdi?

Bu düşünceler içinde merdivenlere doğru yürüdüm. Acaba üst kat da böyle miydi? Tam ilk basamağa adım atmıştım ki, yukarıdan ayak sesine benzeyen tıkırtılar duydum. Ödüm kopmuştu! Hemen kapıya koştum. Ama çok geç kalmıştım.

2. BÖLÜM

KEROESSA

“Kim var orada? Kimsiniz?”

Olduğum yerde donup kaldım. Ne yürüyüp gitmeye, ne arkama bakmaya cesaretim vardı. Ne yapacağımı şaşır-
mışım.

“Size söylüyorum küçük hanım. Duymuyor musunuz beni?”

Çekinerek arkama döndüm. Merdivenlerin tepesinde duruyordu. Sirtında camgöbeği renginde uzun bir elbise vardı. Teni kar beyazı, saçları tozpembeydi. Yaşlıydı, ama hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

“Şeyy... çok affedersiniz,” diye kekeledim. “Ben bu evi boş sanıyordum da... Perili Köşk diyorlardı... ondan yani... merak etmişim.”

Bir kahkaha attı. “Doğru söylemişler tatlım,” dedi. “Bu-
rası Perili Köşk, ben de perisiyim.”

İyice afallamışım.

“Peri mi? Siz mi?”

“Evet tatlım,” diyerek merdivenden inip yanıma geldi.

Tam karşımda durup yemyeşil gözlerini gözlerime dikti. “Ne o, çok mu şaşırıydın? Periye benzetemedin mi beni? Peri dediğin hep genç ve güzel olacak değil ya, benim gibi yaşlı periler de var işte.”

“Ama siz çok güzelsiniz zaten!” dedim, yüzüne hayranlıkla bakarak. Üzerindeki camgöbeği elbise de çok güzeldi. Camgöbeği rengini çok severdim, benim için İstanbul ve vapur demekti. İstanbul’un iki yakası arasında yolcu taşıyan Şehir Hatları vapurları Marmara Denizi’nde yol alırken, arkalarında beyaz köpükten bir yol oluştururlar. Bu köpüklerin arasında kalan sular camgöbeği rengine bürünür. İşte o rengin hayranıyım ben. Ne zaman vapura binsek, hemen vapurun en arkasına koşup korkuluklara yaslanır, o köpükten yola dalıp giderdim. Eğer annem ya da anneannemle birlikteysem, orada dikilip duracağıma yanlarında oturmamı söyleyerek keyfimi kaçırdılar. Rüzgârın karmakarışık ettiği saçlarını toparlamaya çalışırken, yaz gününde bile kapalı salona geçmemiz için ısrar ederdi anneannem. Bana kızgın kızgın bakar, etrafta insanlar olduğu için beni istediği gibi azarlayamazdı. Ben de bundan yararlanıp inatlaştıkça inatlaşır, sonunda dediğimi yaptırırdım. Ama babamla birlikteysem hiç sorun çıkmazdı. Vapura biner binmez doğruca vapurun en arkasına gider, ikimiz birlikte korkuluklara yaslanırdık. Yol boyu babam keyifle İstanbul’u seyrederken, ben de beyaz köpüklere karışan camgöbeği sulardan bir denizkızının başını çıkarmasını beklerdim. İşte aynı o suların rengindeydi Perili Köşk’ün perisinin elbisesi. Aslında elbiseden çok, şık bir tuvalete benziyordu. Göğüs kısmı gümüş

pullarla süslüydü. Dikkatle bakınca, bu minik pulların deniz canlıları biçiminde olduğunu fark ettim. Denizyıldızları, yunuslar, denizatları, çeşit çeşit balıklar, denizaneleri, deniz kaplumbağaları, denizkestaneleri... Elbisenin eteğindeki motifler ise denizin dalgalarını andırıyordu. Sanki denizi sırtına giymişti bu güzel kadın.

“Teşekkür ederim tatlım,” diyerek yanağını okşadı. “Sen de çok güzelsin. Adın ne senin?”

“Pelin.”

“Benim adım da Keroessa. Benimle bir çay içer misin Pelin? Biraz sohbet ederdik. Güzel kurabiyelerim de var.”

“Çok teşekkür ederim, ama eve dönmem gerek. Gecikirim anneannem merak eder.”

“Anneannenle mi oturuyorsun?”

“Evet... yani, o bizimle oturuyor. Dedem öldükten sonra bizim eve taşındı. Tek başına yaşayamazmış, annem öyle diyor. Okul dönüşü evde hep anneannem karşılar beni.”

“Peki tatlım, anneanneni merak ettirmeyelim öyleyse. Ama yine gel, olur mu?”

“Gelirim. Hoşça kalın.”

“Güle güle tatlım, her zaman beklerim.”